

i en høiere Potents, og derved mere frugtbringende. Naar jeg har foreslaaet, at de Vedkommende skulle kunne faae afholdt en Prøve ved Slutningen af en fulgt Forelæsning, har jeg ikke ved Siden af sagt, at denne Prøve skal have allermindeste Betydning for dem som Ret betragtet; det har jeg ikke lovet; der staaer ikke et Ord derom; naar § 15 og 16 ere faldne bort, er der Haab om, at enhver Forret da skulde være forbi. Hvad bethder denne Prøve? Den bethder hverken mere eller mindre end at være et Middel til, at de, som høre Forelæsningserne, kunne skaffe et Beviis tilveie for, om og hvordan Professorene har gjort sin Pligt, et Middel for Universitetets Styrere til at undersøge Forholdene, om det er, som det skal være. Om Retsvidenskaben skal komme til at udgjøre et samlet Hele, ved at de forffjellige Fag blive docerede, som de bør, og i den Orden og Følge, som passer, saaledes at de Studerende kunde følge saa det Ene, saa det Andet, og jevnfides hvad der passer sammen, det beroer paa den Magt, Universitetets Bestyrelse har over Professorene, og de Foranstaltninger, som den anordner, for at faae det ordnet paa den rette Maade. Naar det ærede Medlem har meent, at det skulde være saa vanskeligt for Professorene at give dette Vidnesbyrd, da han hverken kan vide, om Candidaten har været sluttig eller har de fornødne Kundskaber, saa maa jeg bemærke, at i det Dieblik han ikke kan det, saa bliver hans Vidnesbyrd, ja jeg veed ikke, — ikke om Andet, end om hvad han veed. Men Studenten maa kunne komme til ham — og hvad vil Studenten gjøre, og hvad vil Professorene da gjøre? Professorene ville ledsage Underviisningen med en Række af Examinatorier, og denne Række af Examinatorier vil langt bedre end en Slutningsexamen for ham kunne afgjøre, om Vedkommende alvorligt følger sit Studium. Af disse Examinatorier troer jeg, at vedkommende Professor vil være fuldkommen istand til at danne sig en Mening om den Vedkommende og give ham et Beviis i saa Henseende. Men nu er jo heller ikke dette Beviis tillagt nogen Kraft — slet ikke; der staaer ikke, at det skal have Gyldighed nogetfomhelst Sted; der staaer ikke Noget derom i § 2, hvor det maatte være sleet, om det var

min Hensigt, at de Personer, som stille sig til den Prøve eller Undersøgelse, der er forudsat, skulle medbringe disse Beviser. Det indlader jeg mig ikke paa, fordi jeg antager, det ikke vedkommer den lovgivende Magt. Hvad jeg har stillet op i § 2 er ikke en skarper Begrændsning end den, som behøves — jeg vil ikke sige for min Skyld, for at fyldestgjøre mine Forbringer, men det ærede Medlems Forbring fra iffor. Han var iffor meget villig til at understøtte den Deel af Loven, der staaer i § 3, men han vusede, at der skulde være en Sikkerhed for, at Ingen blev Dommer, uden han havde godtgjort, at han besad de videnskabelige Egenstaber, den Ryndighed, som var fornøden. Nu har jeg fyldestgjort hans Forbring, maaskee ikke paa den heldigste Maade. Jeg har holdt fast paa den ene Betingelse, at den dømmende Ryndighed skulde sikkes den nødvendige Dydighed; jeg har ikke sagt, hvorledes det skulde skee; det har jeg overladt til Administrationen og Domstolene. Jeg troer, at ved nærmere Overveieelse og ved at fjerne sig noget fra den Betragtning, som paatrænger sig gjennem lang Bane, vil man komme til at see, at her ikke er gjort Noget, som har den Virkning, som det ærede Medlem nu har udtalt. Hvad jeg gaaer løs paa, det er paa engang at sikre de Studerende Afkomst til at bevise, hvorledes de have i det Hele fyldestgjort deres Studium, hvorledes deres Virksomhed ved Universitetet har været, og paa den anden Side at undgaae det, jeg antager at være af overordentlig stor Skade for Samfundet paa den ene Side, at en stor Mængde unge Mænd i forffjellig Retning, saavel Studerende ved Universitetet som Kunstnere, lade sig friste af de Midler, som Staten byder dem, til at fortsætte deres Virksomhed i en vis bestemt Retning for den affluttede Examinens Skyld og derved offre en Mængde af deres bedste Aar, før de kunne komme til alvorligt at see dem om efter, hvor de skulle søge deres Livs Syssel, og paa den anden Side at have tilveiebragt en Mængde unge Mænd med en vis berettiget Forbring — fordi man har draget dem derhen til — som vandre omkring, idelig krævende Noget at leve af, nogen Erstatning for det Offer af Tid og Penge, de have havt, krævende det af Staten, som ikke kan hbe det.